

[Justitsministeren.]

at sige, at det var et „Forslag, om hvis Enkeltheder der kunde forhandles, men som i øvrigt naturligvis var fremsat for at gennemføres — ikke i Huj og Hast, men efter den Udvalgsbehandling, som Rigsdagen anser for nødvendig. Paa dette Standpunkt har jeg staaet hele Tiden, og herfra lader jeg mig ikke kyse med Trusler om det ene eller det andet fra den ene eller den anden. Efter min Opfattelse er en Minister ikke blot en parlamentarisk Vaagekone. Som Forslagsstiller maa jeg kæmpe for Grundideerne i mit Forslag, men som forhandlende Parlamentariker er jeg Tilhænger af Neo-Neutraliteten, der proklamerer Krigens Diskvalificering paa alle Omraader, ogsaa paa Moralens og Rettens.“ Paa den anden Side er jeg ikke ukendt med at føre Krig. Jeg Modstander absolut føre Krig, kan jeg ogsaa. Der har, som sagt, ikke været Tale om at gennemføre noget som helst i Huj og Hast; noget andet er, at jeg naturligvis over for en direkte Henstilling fra Ordføreren for de Konservative i Folketinget, Hr. Pürschel, om at henlægge Sagens Behandling til Efteraaret svarede nej. Hvorfor skulde jeg ikke arbejde saa stærkt som muligt paa at gennemføre dette Forslag, hvis det i øvrigt er muligt at gennemføre det? Paa Forhaand at give Tilsagn under Behandlingen i det andet høje Ting om, at Forslagets videre Behandling skulde vente til Efteraaret, saa jeg ikke nogen som helst Grund til, og det saa det store Flertal i Folketinget heller ikke nogen Grund til, idet det efter en ganske normal Behandling vedtog Forslaget med overvejende Majoritet.

Jeg sagde, at Lovforslaget som alt nyt her til Lands var meget omstridt, men jeg finder i øvrigt ikke, at der paa dette Tidspunkt eller paa dette Sted er særlig Grund til at rekapitulere Sagens Forhistorie eller de mange og mærkelige Udslag, denne har givet sig paa rette og urette Sted, hos rette og urette vedkommende. I Dag gælder det kun om, at oplyse det høje Tings Medlemmer om Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget af det høje Folketing med Tilslutning ogsaa af Partier uden for Regeringspartierne og oversendt hertil fra det høje Folketing.

Min almindelige Begrundelse for dette Lovforslag er rent saglig og er formentlig Tingets Medlemmer bekendt. Begrundelsen er givet i de Erfaringer, jeg i Aarenes Løb har gjort som Justitsminister med Hensyn til forskellige Omraader inden for Retten, Erfaringer grundet paa talrige Henvendelser og mange, mange Samtaler. Paa den ene

Side klages der over, at det næsten aldrig fører til noget at beklage sig over en Dommers tjenstlig urigtige Optræden, idet Reglerne i Øjeblikket er saaledes, at Klager herover gaar til hans nærmeste foresatte, Retspræsidenten, og at der praktisk taget sjældent kommer noget ud af dem. Den anden Gruppe af Tilfælde, der har været klaget over, er Genoptagelse af Straffesager. Som man ved, og som man kan se af den Statistik, der medfulgte Lovforslaget ved dets Fremsættelse i Folketinget, er det overordentlig sjældent, at Straffesager her til Lands genoptages, selv om der i vide Kredse hersker Tvivl om, hvorvidt vedkommende Sag er rigtigt afgjort. Man har begrundet sine Tvivl om denne Retsordnings Hensigtsmæssighed ved Paastanden om det uheldige i, at det var de samme Dommere, der havde Ansvaret for Genoptagelsen af Sagen, som de, der havde fældet Dommen, og man har i Almindelighed ikke følt sig tilfredsstillet ved Tanken om, at man saa kunde lægge Afgørelsen hen til vedkommendes Kolleger. Denne Erfaringsbaggrund er Baggrunden for dette Lovforslag om Oprettelse af en Særdomstol til at tage sig af disse to Arter af Sager.

Det vilde naturligvis være nærliggende at overveje, om man ikke uden at gaa til Oprettelse af en Særdomstol kunde ændre de gældende Regler om Disciplinærmyndighed for Dommere ved at sidestille disse noget mere med andre Tjenestemænd, hvor Dommerne optræder som Tjenestemænd, ikke som dømmende Myndighed — for det beskæftiger Lovforslaget sig jo slet ikke med —, end det hidtil har været Tilfældet. Det har jeg ogsaa prøvet paa og set paa, men det forekommer mig vanskeligt at gaa den Vej. Det forekommer mig, at man i saa Fald vilde sige, og med en vis Ret sige, at det var et Forsøg paa fra Administrationens Side at faa større Myndighed over for Dommerne, og at man ikke saadan kunde skelne mellem Dommeren som dømmende Myndighed og som Tjenestemand. Derfor opgav jeg denne Udvej og gik altsaa til at udarbejde Forslag om denne særlige Appelret, idet jeg lagde Hovedvægten — netop for at man ikke skulde blive angrebet for at ønske at øve Indflydelse fra Administrationens Side — paa at give Appelretten en saa alsidig juridisk Sammensætning som vel muligt. Det viste sig at være netop det værste, jeg kunde gøre. Det var netop paa det Grundlag, den blev angrebet allervoldsomst, men Tanken var altsaa den bedst mulige af Hensyn til Dommerne, og jeg har overhovedet ikke haft nogen Hensigt eller